

Effatha magazín

PRO KATOLICKOU
CHARISMATICKOU
OBNOVU

pf 2020

3 / 2019

*„V něm byl život
a život byl světlo lidí.
To světlo ve tmě svítí
a tma je nepohltila.“*

(Jan 1,4-5)

- 2** **MAMA MIA**
aneb našinec
v Tanzánii
- 6** **Kurzy ALFA**
Renata Hronová
- 8** **Nezůstat na okraji
cesty živé naděje**
Josef Prokeš
- 10** **Výslech o životě**
Libor Kučera
- 14** **Jak mě oslovil
Gott (nejen Karel)**
Ignác Mucha
- 16** **Otcovo srdce**
Svědectví
P. a Š. Martinkovi
- 18** **Ztracena
ve vlastním životě**
Lucy Nečaslová
- 21** **Dopis čtenářům**
Pavlína Bílková
- 22** **Ježíšův příchod
– na bojiště?**
Hany Soryal
- 25** **Společenství
přímluvné modlitby
v Praze u sv. Voršily**
- 26** **Kalendář akcí**

A víte, co je zajímavé?

Je tu opět zima. A v zimě bývá zima a tma. Ale víte, co je zajímavé? Hned od začátku zimy už zima vlastně končí, prohrává... Protože od zimního slunovratu 21. 12. noci ubývá, zatímco slunce i dne začíná zase přibývat. Takže zima a tma to mají definitivně prohrané, i když to ještě nějakou dobu vypadá úplně opačně.

A co je ještě více zajímavé – přesně v tomto období slavíme svátky Narození Páně. V Ježíši Kristu – „Světlu světa“ – nám Bůh vychází vstříc. Když jsme Boha opustili a odvrátili jsme se od něj, on to tak nenechal. Vyšel nás hledat a sestoupil do našich osobních temnot. Přišel jako „Světlo, které svítí ve tmě“ (srov. Jan 1,5) a jako pravý přítel do nepohody, který nás chce doprovázet na cestě, kterou otevřel. Na cestě k životu, k lásce, radosti a pokoji. Jsme tak lidmi, kteří sice ještě chodí v temnotě, ale zároveň už „vidí veliké světlo“ (srov. Iz 9,1).

Přátelé, mám pro každého z nás dobrou zprávu – zima, tma a zmatek v nás i kolem nás už to mají definitivně spočítané. Jaro se blíží. A to platí i v duchovním rozměru. Nebojme se temnot, Pán přichází, jdeme každodenně s ním!

*Za redakci vám přeji požehnané Vánoce
i všechny další (k)roky na cestě Domů!*

Ignác Mucha

Mama Mia

aneb našinec v sirotčinci
v Tanzánii

• Jak se Ti žije v Tanzánii?

Tanzanie je pokojnou zemí, kde nedochází k teroristickým útokům, ani v ní neproběhly válečné konflikty jako v okolních státech. Lidé jsou velmi přátelští. Za těch osm let, co tady žiji, vidím mnoho změn. Ale podobně jako v mnoha jiných zemích se tu chudí lidé stávají ještě chudšími a bohatí ještě více bohatnou. Dokonce i malé vesnice se proměňují a zvětšují. Tam, kde byly v době mého příjezdu především hliněné domky, jsou nyní domy cihlové a do naší vesnice se stěhuje mnoho bohatších lidí z Dar Es Salaamu. Vedle nich tu ale stále žije mnoho domorodců, kteří jedí pouze jednou denně a nemají na to, aby svým dětem koupili boty. Také cesta se zlepšuje. Věříme, že jednoho dne se naše rozbitá, prашná cesta plná děr promění na asfaltovou silnici. Právě před týdnem tu projel bagr a zarovnal aspoň ty největší díry, tak jsme rádi, protože řízení auta bude teď snazší.

• A proč ses rozhodla sloužit právě tady?

V Tanzánii žijí miliony sirotků, většinou jim rodiče zemřeli na různé nemoci. Mnoho dětí je adoptováno příbuznými, kteří jim ale často nemohou poskytnout vzdělání. Děti bez příbuzných žijí většinou na ulici a právě jim se snaží náš sirotčinec "Vítej Doma" pomoci. Vláša v Tanzánii nijak finančně nepodporuje sirotky, ani lidi staré či s postižením. Jen širší

Nedávno jsme v Effatě uveřejnili článek o sirotčinci Karibu Nyumbani (česky „Vítej doma“), který v roce 2012 založila Fiona Hendy z anglické komunity House of the Open Door (viz Effatha 1/19, str. 4–5). Až po vyjití článku jsme zjistili, že jednou ze tří „maminek“ v domově je i Marie Šindelková z ČR, dětmi přezdívaná Mama Mia. Poprosili jsme ji, aby nám napsala o svém novém poslání víc.

rodina se snaží své příbuzné podporovat. To ale znamená, že chudí bez příbuzných jsou se svým trápením sami.

Jinak lidé z místních Sociálních služeb jsou k nám velmi přátelští a žádají pravidelné zprávy o naší činnosti. Pravidelně nás navštěvují a řekli nám, že náš Domov „Vítej Doma“ je příkladem pro ostatní sirotčince. Ale nedostáváme od nich žádnou finanční podporu.

• Jak vůbec vznikla myšlenka založit sirotčinec „Vítej doma“?

Moje kamarádka Fiona Hendy měla v dětství touhu být misionářkou v Africe, stejně jako já. Po jedenáct let vedla komunitu House of the Open Door v Anglii, poté si v roce 2009 vzala tzv. sabatický rok. Tehdy

začala vnímat, že by měla odjet do Tanzánie. Zasáhlo jí slovo z knihy proroka Izaiáš:

*„Plesej neplodná, která jsi nerodila,
zvučně plesej a výskej,
která ses v bolestech nesvíjela,
protože synů osamělé bude více
než synů provdané, praví Hospodin.“*

(Iz 54,1)

Postupně ji Pán opravdu vyvedl z rodné Anglie a ve víře odcestovala do komunity Agapé v Tanzánii, kde po dalším období modliteb a rozlišování potkala Ester Obed Mwakyanjala. Ta s ní hovořila o svém přání založit sirotčinec pro děti bez rodičů a bez domova. Vyprávěla jí o matkách, které umírají při porodu a dětech, které jsou opouštěny v nemocnicích nebo na okraji cest.

Při tomto rozhovoru Fiona konečně pochopila důvod své cesty do Tanzánie. Její vyprávění se pak velmi dotklo i mě, silně mě to táhlo se k Fioně a Ester připojit. A tak jsem v září 2011 odletěla do Tanzánie.

• Měly jste do začátku nějaké prostředky?

V té době jsme neměly zhola nic, jen svou vizi: společně jsme se modlily a Bůh nás vedl. Učila jsem se svahilsky a šila pro členy komunity, v níž jsme ten rok žily. Modlily jsme se za vhodný pozemek a finance, abychom mohly naší vizi začít naplňovat. Pán nám úplně zázračně daroval všechno, co jsme potřebovaly.

A tak jsme v listopadu 2012 začaly stavět. Za čtyři měsíce jsme se spolu s prvními třemi sirotky přestěhovaly do našeho nového domova v malé vesnici Boko Temboni (to znamená Hroši a sloni). To byl jen začátek, Pán během šesti let přivedl do naší rodiny 22 dětí, 6 tet a 4 strejdy.

Je to jako v žalmu 68, kde se praví: „Pán umísťuje osamocené do domů.“ Bůh se stal tímto svým dětem skutečným Otcem.

• Jak to vůbec v Karibu Nyumbani vypadá?

Náš dům je postaven pro čtyřicet dětí. Rosteme pomalu, jako rodina. Přijímáme děti ve stáří od 0 do 4 let. Když děti vyrůstají, stávají se bratry a sestrami těm mladším. Nejstarším je teď 12 let. Snažíme se ale též pomáhat sirotkům a odstrčeným dětem v naší vesnici, které už nemůžeme vzít pod střechu. Když dostaneme od dárců nějaké potraviny (pytel kukuřice, olej, nebo rýži), dělíme se i aspoň s nimi. Touto cestou se stávají součástí naší rodiny. Někdy jim můžeme dát matraci, aby nemusely spát na zemi.

• A chodí „vaše“ děti do školy?

V lednu 2019 jsme v naší vesnici otevřeli vlastní anglickou školu. Začali jsme školkou se třiceti dětmi, které příští rok v lednu postoupí do předškoláků.

Ve vesnici je státní škola, ale třídy jsou přeplněné, na jednoho učitele je tam až sto dětí. Mnohé z nich sedí na rozlámaném betonu bez sešitů, knih, atd. A nemohou ani udělat postupové zkoušky.

Modlíme se za to, abychom mohli udržet nízké školné, aby tak nejchudší děti z naší vesnice mohly dostat aspoň základní vzdělání. Pět nejmenších dětí z našeho sirotčince už tedy chodí do naší školy, která je pouhých pět minut pěšky od našeho domu. Letos hledáme další finanční pomoc, abychom mohli dokončit stavbu základky.

Nechceme být pouhým sirotčincem (sociálním ústavem), ale spíše budovat rodinu. Naše děti mají u nás domov do té doby, dokud se samy neuživí. Jsem už mámou 22 dětem a nyní se s velkou radostí starám o malého Davídka, který se k nám dostal, když mu bylo osm dní. Byl nalezen na autobusovém nádraží v příkopu – řidič motorky zaslechl pláč novorozence a našel ho tam. Odvezl chlapce do nejbližší nemocnice a ti nás kontaktovali, jestli bychom si ho nevzali. Nyní má už osm měsíců a milují ho nejen všechny maminky, ale i všechny naše děti.

• Máte nějakou finanční podporu z ČR?

Máme – díky Bohu za všechny přátele, které nám Pán poslal, aby podpořili toto jeho dílo. Bývám až dojatá velkodušností lidí, kteří si přišli poslechnout mé vyprávění, kdykoli jsem v uplynulých letech na pár dní vrátila do Čech. Za všechny tři „mámy“ a za naše děti vám moc děkujeme. Přestože se snažíme se uživit sami (máme malou farmu, kde pěstujeme zeleninu), nepodaří se nám naplnit Boží vizi bez pomoci zvenčí.

Děkuji všem přátelům za podporu v začátcích výstavby školy, díky i za menší pravidelné příspěvky, které jsou použity na denní potřeby dětí v našem domově.

• A hledáte i dobrovolníky?

Jistěže, už několik let k nám přijíždějí dobrovolníci na různě dlouhé pobyty, především z Anglie. Pokud byste chtěli, můžete k nám

přijet a pomoci svou láskou i odborností. Doufáme, že získáme i učitele z Evropy, kteří by dobrovolně jeden rok učili v naší škole. Budete velmi vítáni!

Dobrovolníci nejenže přinášejí našim dětem lásku, a to nejrůznějšími způsoby, ale dávají jim též širší pohled na svět. A pozorují, že i naši dobrovolníci bývají zasaženi, když se setkají s našimi dětmi a mohou zakoušet, co znamená mít nebeského Otce, který je Otcem nás všech.

Pro bližší informace o dobrovolnictví můžete psát na tento e-mail:

Fiona.hendy@whtt.org.uk

Pro případné dárce ráda zveřejňuji číslo našeho účtu v ČR:

2600414716 / 2010

Jsme opravdu vděční za každou drobnou pomoc, která od vás přichází! Za všechny v „Karibu Nyumbani“ moc děkuji, že se o nás zajímáte a nejsme na všechno sami.

*Marie Šindelková
(přezdívaná „Mama Mia“)
V Tanzánii 6. 11. 2019*

Rozhovor vedla Pavlína Bílková

Kurzy Alfa

Bílovice nad Svitavou

Požádali jsme poradce katolických Kurzů Alfa manžele Hronovi, aby nám shrnuli letošní dění v rámci této evangelizační iniciativy a chystané akce.

V celé České republice se průběžně stále konají evangelizační kurzy Alfa. V podzimním běhu bylo aktivních asi 50 kurzů, z toho téměř polovina v katolické církvi (přesně 22). Další se připravují na začátek roku 2020. Dosud prošlo kurzy Alfa v ČR asi 9 tisíc lidí, osobní víru v Krista našlo zhruba tisíc lidí. Děkujeme za ně Pánu a prosíme, přimlouvejme se za ně i za všechny probíhající kurzy.

Změny v Radě Alfy

Během letošního roku došlo k některým personálním změnám v Radě Alfy ČR.

Od října 2019 funguje v následujícím složení:

- předseda Tadeusz Czudek (Církev bratrská),
- P. Mariusz Kuzniar (církev římskokatolická),
- Veronika Filipová (církev římskokatolická),
- Iva Jeníčková (Křesťanská společnost),
- Martin Hambálek (Církev bratrská),
- Michal Vaněk (Slovo života),
- Roman Češka (církev římskokatolická).

Rožnov pod Radhoštěm

Materiály k dispozici

Pro všechny kurzy, registrované na stránkách www.kurzyalfa.cz, jsou k dispozici dvě do češtiny nadabované videosérie promluv – *Alfa pro dospělé* a *Alfa pro mládež*. Také jsou k dispozici 2 videa pro přípravu týmu Alfy. Stále poskytujeme poradenskou službu pro začínající i pro již probíhající kurzy. V případě

Související kurzy o vztazích

Je připraven též „balíček“ kurzů o vztazích: Příprava na manželství, Manželské večery, Výchova dětí, Výchova teenagerů. Ke kurzům jsou k dispozici DVD s přednáškami, příručky pro pořadatele i pro účastníky. Více podrobnějších informací najdete na www.manzelskevecery.cz. Nejbližší seminář kurzu

Vedoucí Kurzů Alfa na Konferenci v Brně 2018

zájmu se můžete obracet na poradce Alfy – manželé Hronovi, na adrese katolalfa@seznam.cz, nebo na kontaktu info@kurzyalfa.cz. Pokud má vaše společenství v plánu začít kurz v příštím roce, doporučujeme se již nyní zaregistrovat na kurzyalfa.cz a zasláním mailu na katolalfa@seznam.cz požádat o uvedení na stránkách katolalfa.cz v sekci „Farnosti pořádající Alfu“.

2020 Celostátní konference Alfy

Upozornění: V příštím roce se v Praze neuskuteční seminář Alfy, jak tomu bylo v uplynulých letech, ale místo toho se připravuje Celostátní konference Alfy, a to v březnu 2020 v Českém Těšíně, v prostorách Církve bratrské. Přesný termín bude upřesněn na internetových stránkách.

Manželské večery proběhne 25. 1. 2020 v Praze, Na Žertvách 23 (Palmovka, budova KS Praha).

Sraz na Konferenci v Brně

Už teď se těšíme, že s podporovateli a organizátory kurzů Alfa se sejdeme opět v sobotu 11. července ve 13.00 hod. v areálu BVV, abychom si řekli, co je kde nového, společně poděkovali za vše, co Bůh skrze tyto kurzy koná a pomodlili se spolu za organizační týmy a účastníky. Zájemci o jakékoli bližší informace se mohou zastavit během konference u stolečku Alfy v pavilonu F.

Renata Hronová

Nezůstat na okraji cesty živé naděje

Nedávno vyšla prvotina P. Josefa Prokeše, mnohým již známého z Konference v Brně, pokud ne z jeho pastorače v Jižních Čechách. Jeho kniha je celá inspirativní – okuste a vizte! –, ale se svolením autora otiskujeme burcuující slova závěru knihy, včetně silné citace papeže Františka.

Rád vzpomínám na poslední kávu v Římě s paní profesorkou Stellou Morrou, která doprovázela moji práci k licenciátu. Seděli jsme ve velké hale na Gregoriáně a hodnotili dva roky studia, které jsem právě dokončil. Už tehdy jsem za ně byl velmi vděčný a konkrétně také za ni, protože mě pozvala k novým pohledům na církev i svět. Když už se rozhovor chýlil ke konci, podívala se na mě a vyslovila otázku, která se mi hluboce vryla do srdce a do mysli. „Josefe,

dovol mi, prosím, ještě jednu otázku. Vezmi si vaši Českou republiku. Máte tak zajímavý začátek křesťanství ve vašich zemích. Tolik světců. Také reformace u vás probíhala nevšedním způsobem. A když si vezmeme éru komunismu. Tolik věřících laiků, kněží a řeholnic, kteří opravdu obstáli. Dokázali být věrní Kristu i během pronásledování. Po revoluci máte zase velmi zajímavou zkušenost se sekularizací. Proč o vás v dnešní Evropě není více slyšet? Co vlastně teď

jako církve v České republice řešíte? Čím se zabýváte? Vždyť s historií, poklady a zkušenostmi, které nesete, byste mohli být lídři hledání nových cest křesťanství v Evropě. A zdá se mi, že Evropa vás teď hodně potřebuje. Je jasné, že je nutné hledat, jak dál žít křesťanství v postmoderní době. A protože si myslím, že jste vybaveni tolika věcmi, které by mohly pomoci celé Evropě, trochu se divím, jak to, že o vás není více slyšet.“

Moc jsem nevěděl, co na to říci. Začít vyjmenovávat kauzy a věci, kterými trávíme většinu energie v církevním prostředí u nás doma, mi přišlo skoro trapné. A vlastně mě ani nikdy nenapadlo se na to podívat z této perspektivy. Od devadesátých let jsme přeci zvyklí, že jsme to my, kteří přijímáme dary od Evropy. Renovabis, Kirche in not atd. Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, že bychom my mohli mít něco, co by Evropa mohla potřebovat. Ještě více, že bychom mohli nést něco tak jedinečného, že by to na křesťanství v Evropě mohlo mít nějaký zásadní vliv. Co hůře, docházelo mi, že má profesorka evidentně nemyslí něco, co vytvořila naše generace, naopak. Šlo jí o poklady, které ty předcházející generace svojí žitou vírou, odvahou a věrností nasbíraly. Její otázka mířila k tomu, jakým způsobem toto cenné dědictví spravujeme. A zda jsme schopní je otvírat a zprostředkovávat také pro celý kontinent, protože podle ní, mnohé z toho Evropa opravdu potřebuje.

Nakonec ale ve mně otázka mé profesorky vyvolala ne něco zdrcujícího, ale naopak, něco velmi povzbuzujícího a plného naděje. Uvědomil jsem si tehdy, v jak krásném a cenném prostředí víry žiji. Vybavili se mi kněží a laici, kteří mě ve víře a kněžství inspirovali a dostal jsem novou sílu a chuť toto cenné dědictví ne pouze přečkat a nezměněné předat dále. Dýchlá na mě odvaha a věrnost, se kterou naši předci naši společnou víru žili. A moc si přeji, abychom i my v naší etapě

obstáli stejně dobře. Pocítil jsem tehdy, že místo, kde svojí víru prožíváme, může být velmi zajímavé a tvořivé pro celou Evropu. Kéž bych ji já sám dokázal nezůstat na okraji této cesty živé naděje! ■

• *Mít víru znamená též věřit v Něho, věřit, že On nás opravdu miluje, že je živý, že může tajemně zasáhnout, že nás neopustí, že svou mocí a svou nekonečnou tvořivostí vytěží ze zla dobro. Znamená to věřit, že On vítězně kráčí dějinami spolu s těmi, kteří „jsou s ním – jeho povolání, vyvolení a věrní“ (Zj 17,14). Věříme evangeliu, které praví, že Boží království je již přítomné ve světě a tu a tam se různými způsoby rozvíjí: jako malé sémě, které může vyrůst a stát se velkou rostlinou (srov. Mt 13,31-32), jako špetka kvasu, která prokvasí celé těsto (srov. Mt 13,33), a jako dobré zrnko, které roste mezi plevelem (srov. Mt 13,24-30) a může nás vždycky příjemně překvapit. Je přítomno, znovu přichází, zápasí, aby znovu vykvetlo. Kristovo vzkříšení všude vzbuzuje zárodky tohoto nového světa. I když jsou odříznuty, znovu vzkličí, protože Pánovo vzkříšení již proniklo do skrytého tkaniva těchto dějin a Ježíš nevstal z mrtvých marně. Nezůstávejme na okraji této cesty živé naděje!*

Papež František,
Evangelii gaudium, 278

Výslech o životě

Libor Kučera (nar. 1966) pochází ze Zlína. Vystudoval VUT v Brně, ale poté se odstěhoval za manželkou Lenkou do Fryštáku, kde jsou dnes členy modlitebního společenství. Mají děti Marii, Václava a Annu, kterým je 17, 19 a 22 let. S Lenkou absolvovali seminář Obnovy, Kurzy Alfa, Manželská setkání, kurzy Koinonie atp. Libor se podííl na organizování setkání SMS (Setkání modlitebních společenství) a na organizaci „Večerní univerzity“ pro lidry společenství z Moravy.

• *Jak a kdy asi začal tvůj život z víry?*

Moje snoubenka Lenka chtěla mít svatbu v kostele a díky tomu jsem se dostal do kontaktu s panem farářem. V mé rodině nebyl žádný praktikující křesťan a já byl agnostik, na všechna náboženství jsem hleděl jako na středověké přežitky. Pan farář mi pak nabízel různé knížky a já je horlivě četl. Teologické texty mi nic neříkaly, ale oslovil mne třeba příběh dětí z Fatimy. Díky nim jsem si začal připouštět i věci nadpřirozené. Občasná návštěva kostela mne také oslovovala, zvláště kázání kněze se mne dotýkala, ačkoli jsem býval zašitý v zadní lavici – zdálo se mi, že mluví přímo ke mně. Přesto jsem neuvažoval o křtu, protože jsem si uvědomoval, že mé názory se sice změnily, ale víra je asi ještě něco jiného. Moc jsem se nezměnil...

Asi po třech letech manželství, ve 33 letech jsem měl zvláštní sen: Viděl jsem v něm svou babičku, kterou jsem měl moc rád. Byla v něm se skupinou lidí v dlouhých šatech. Čekali na někoho velkého. Věděl jsem, že čekají na Ježíše. Toužil jsem se s ním také setkat. Když se Ježíš objevil a přišel jsem před Něho, vnímal jsem, že on mne zná a ví o všech mých hříších, uvědomil jsem si, jak nejsem hoden stát mu tak blízko. A já jsem tak toužil po Jeho požehnání! Přesto, že já byl tak zdrcený ze sebe sama – po chvíli, která pro mne byla celou věčností, mi Ježíš požehnal. Když jsem se ráno probudil, měl jsem zvláštní pocit. Neumím to dobře popsat, ale vnímal jsem jeho dotek na mém srdci. Zašel jsem ihned za naším knězem a řekl mu, že bych se chtěl nechat pokřtít.

• *Ovlivnil někdo podstatně tvé hledání?*

Nejvíce asi náš tehdejší pan farář, otec Honka, který mi jako ještě nevěřícímu tak trpělivě vysvětloval pravdy víry, hledal a půjčoval mi knížky... Byl pro mne též vzorem odvážného člověka, komunistický režim ho zavřel do pracovního tábora společně s vrahy.

Ale krátce po mém obrácení byl přemístěn a já neměl žádné duchovní vedení. Milost křtu a biřmování (obě svátosti jsem přijal současně) ze mne díky mému špatnému životu vyprchávala. Začaly se mi hroutit vztahy, rodina a v práci jsem měl velké problémy. Nevěděl jsem, co mám dělat, byl jsem na dně... Po této zkušenosti bych si nedovolil soudit někoho, kdo si sáhne na život. Přestože jsem se tehdy skoro nemodlil, nečetl jsem Písmo a nechodil do společenství, vzpomněl jsem si na Ježíše. V noci, když všichni spali, jsem si lehl na zem, rozťáhl jsem ruce a prosil jsem Ho z celého srdce o pomoc. Krátce na to mne pozvali jedni známí na seminář Obnovy. Nevěděl jsem, oč jde, ale tušil jsem, že to asi nějak bude souviset s mou noční prosbou k Ježíši, a tak jsem tam šel. Jednalo se o 2,5 letý seminář Obnovy v Duchu Svatém, kde se probíraly základní otázky křesťanské nauky, modlitba a fungování společenství. Došlo se i k modlitbě za vylití Ducha Svatého. Seminář vedla Maruška Matúšů – je mi dodnes příkladem skromného, pevného a živého křesťanství.

• *Je pro tebe zvlášť důležitá nějaká pasáž z Bible?*

S manželkou máme oblíbenou pasáž z Evangelia podle Matouše:

„Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť já jsem tichého a pokorného srdce a naleznete pokoj pro svoji duši. Vždyť mé jho je příjemné a břemeno lehké.“ (Mt 11,28; překlad dr. Rudolf Col)

Toto slovo nás oslovuje asi proto, že jsme poznali, že platí. S Ježíšem neseme břemena mnohem těžší, než jsme kdysi nesli na začátku manželství, a přesto ještě můžeme pomáhat nést břemena druhých, kteří to potřebují (srov. Gal 6,2).

• *Máš nějakého oblíbence v dějinách Církve?*

Na křesťanském životě je mi vždy sympatické, když si něco nevymyslím já, ale přijde to zvenčí. V našem společenství jsme si chtěli vybrat nějakého světce jakožto patrona. Někdo navrhl, aby to byl otec Pio z Pietrelciny. Já ho neznal, tak jsem tento návrh moc neprožíval. Na závěr setkání jsme se modlili růžencem a stala se zajímavá věc – během modlitby jsme ucítili vůni kadidla. Bylo nám to divné, protože jsme se modlili v učebně. Divili jsme se, ale neuměli si to vysvětlit.

Po nějaké době měl jeden bratr ze společenství zvláštní sen. Byl v knihovně a šel v ní kolem řady knih. Najednou se zastavil u jedné z nich, která měla název Páter Pio. Když se ráno probudil, tak mu to nedalo a šel do farní knihovny. A našel ji, byla to kniha Johna A. Schuga – Páter Pio. Otevřel v ní kapitolu, která se jmenovala „charismatické vůně“. Tam objevil, že jedna z vůní, prozrazující přítomnost otce Pia, je i vůně kadidla. Potom nám to vyprávěl ve společenství a vysvětlil tak mysticky přirozeným způsobem nadpřirozenou skutečnost.

Od té doby se otec Pio stal i mým osobním patronem. Učím se od něj vytrvalost v modlitbě, trpělivost v životních zkouškách, pevnost ve víře a lásku k Církvi. Provází mne i mou rodinu, hlavně v těžkých obdobích vnímáme hodně jeho přímluvu.

• *Je nějaké téma, které prochází tvým životem a službou jako červená nit?*

Cítím touhu lidi spojovat, pomáhat jim budovat vztahy, vytvářet jednotu pokřtěných, protože jsme všichni Boží děti. Jen v jednotě budeme schopni přinášet plodné evangelium tomuto světu.

• *Jak a kde si nejlépe odpočineš?*

Zjistil jsem, že si odpočinu, když žiju vyváženým životem. Jak se říká, „všeho moc škodí“.

Je velmi důležité stanovit si priority. Víím, že bych mohl ještě více sloužit v Církvi, ale nechci, protože mne potřebuje má rodina. Víím, že bych mohl trávit více času v práci (jsem podnikatel), ale nechci, protože chci na zahrádce vypěstovat něco zdravého pro rodinu. Rád bych více četl a jezdil na zajímavé duchovní akce, ale chci být nablízku členům užší i širší rodiny.

• ***Jaká knížka tě v poslední době oslovila a proč?***

V posledních pěti letech je to asi Bible. Duchovní četbu vnímám též jako prospěšnou, zajímají mě knihy připravující pro službu v Církvi nebo sloužící formaci lidí ve společenství (např. James Mallon, *Proměna farnosti*; Pat Collins, *O Božím vedení*; Henri J. M. Nouwen, *Návrat ztraceného syna*, apod.). Ale oproti tomu platí: „Všechno Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k ušvédčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (2Tim 3,16). Velmi mne inspirují autoři zkoumající Písma v jejich hebrejských a řeckých originálech, neboť v těchto textech se ještě jasněji, přesvědčivěji

a úžasněji zrcadlí láska našeho Boha k nám. Jeho věrnost tomu, co zjevil skrze Písmo, pak vysvětluje v Mt 5,18: „Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“

Zajímavý je pro mne proto otec Vladimír Šosták z Košic a jeho kurz Ješua, GPS a Skutky apoštolů, které lze všechny najít na internetu. Nebudu to skrývat, jsem Písmem uchváten, je to velké překvapení mého života a velké požehnání.

• ***Zaujal tě poslední dobou nějaký film?***

Mám rád filmovou tvorbu, chodil jsem i na různé přednášky o filmech, zhlédl jsem jich proto mnoho. Nejvíce mne asi ovlivnil dvoudílný italský film *Páter Pio* (Carolo Carlei). Film má výborné obsazení, skvělou hudbu, citlivé a přesné vykreslení charakteru i osudů otce Pia.

• ***Jakou rád posloucháš hudbu?***

Poslouchal jsem hudbu všech žánrů, od popu přes jazz, art-rock, folk až po vážnou hudbu. Když si chci dnes odpočinout, pouštím si chválovou muziku. Úžasně jsou některé slovenské chvály, ale zjistil jsem, že i my máme skvělé písně. Ale chválové písně jsou více než hudba, je to hlavně modlitba a prostor, kde přebývá Bůh.

• ***Co tě v životě těší, a co tě dlouhodoběji trápí?***

Trápí mě mé slabosti, protože skrze ně škodím sobě i druhým. Na druhé straně díky nim mohu více poznat milosrdného Boha. Takže vlastně nevím, jestli se jimi trápím nebo za ně děkuji...

• ***Co bylo v tvém životě dosud nejtěžší?***

Ta část mého života, kterou jsem žil bez Boha. Díky ní si ale uvědomuji bolesti a úzkosti bratří a sester, kteří víru nemají.

• **Co tě vlastně přitáhlo
k Charismatické obnově?**

Obnova přišla, díky Bohu, za mnou, nic mne k ní nepřivedlo.

• **A jaká vidíš v Obnově úskalí?**

Úskalí vidím v tom, že mnoho nás křesťanů neumíme rozlišovat mezi dobrem a zdánlivým dobrem; pak děláme věci, které po nás Bůh nechce. Myslím si, že musíme víc pěstovat vztahy mezi společenstvími, mezi církvemi. Vztahy hlavně na osobní úrovni, pak se objeví mnohé bohulibé evangelizační projekty, o kterých se nám teď ani nezdá. Měli bychom více podpořit lídry společenství, podpořit jejich formaci a růst, aby mohli konat pastorační a evangelizační s novou svěžestí, kterou rychle se měnící společnost od Církve potřebuje. Myslím si, že obzvláště lídři potřebují více zažít pohled na celou tu šířku, hloubku, barevnost a vůni

univerzální církve. Potřebují to proto, aby se nebáli přinášet toho co nejvíce z bohatství Církve do našich farností, které se často nacházejí v obtížné situaci. Je to pro nás výzva, ale též zodpovědnost, protože to po nás Ježíš žádá...

• **Prošel sis v Obnově něčím,
co bys dnes viděl či dělal jinak?**

Asi ne. Děkuji za pády i vítězství. Ze všeho je dobré se poučit.

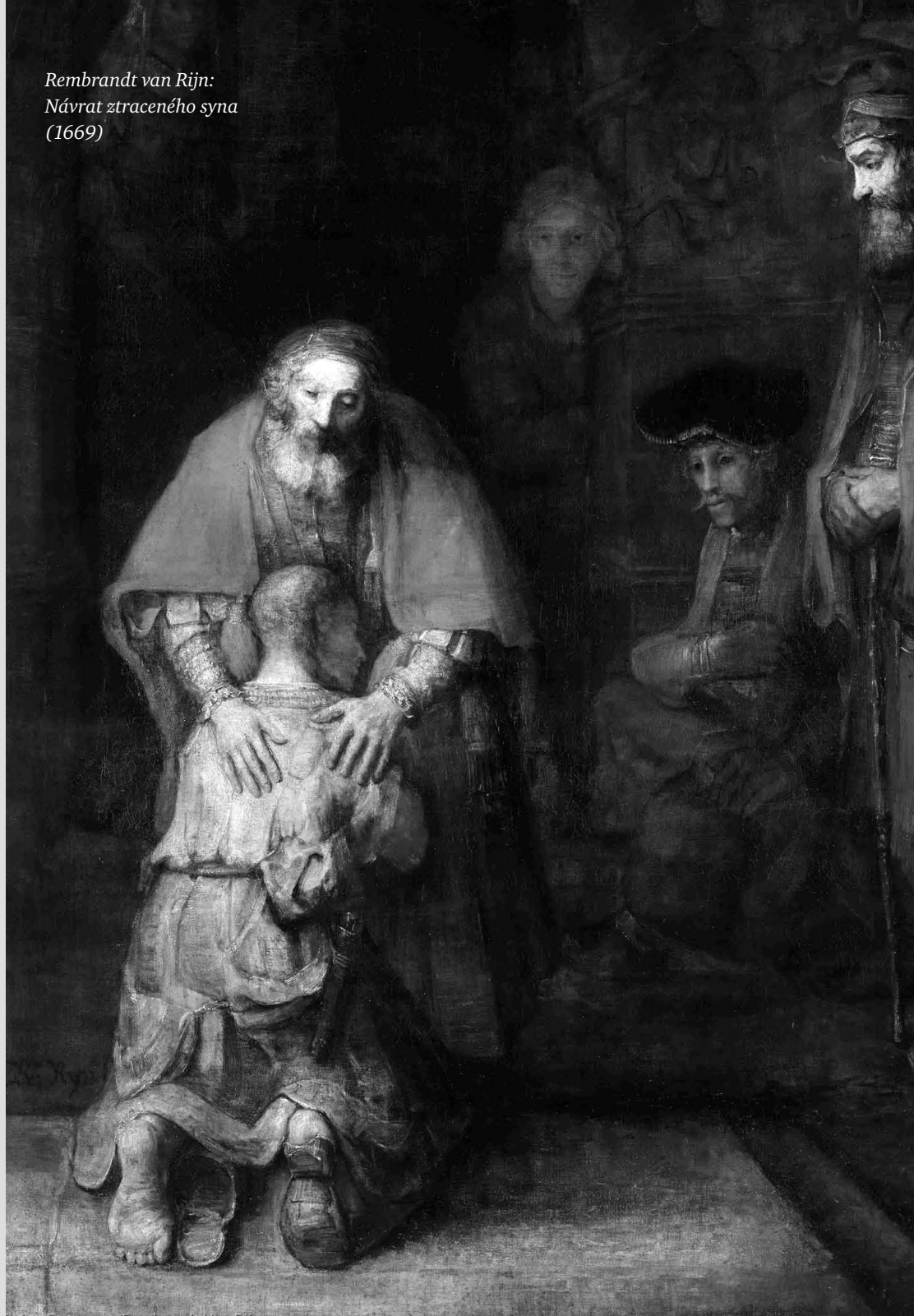
• **Měnil bys něco, když se ohlížíš nazpět?**

Kdybych tak mohl dříve poznat Krista a zažít společenství mladých... Já jsem zažil společenství až ve středním věku. Na druhou stranu, asi bych pak neměl tu zkušenost prázdnoty, bezvýchodnosti, úzkosti a beznaděje v životě bez Boha. Tato zkušenost je pro službu evangelizace a vcítění se do druhých moc dobrá.

Libor se svou rodinou

*Rembrandt van Rijn:
Návrat ztraceného syna
(1669)*

Jak mě oslovil Gott (nejen Karel)

Nedávno jsem si přečetl skvělou knihu *Návrat ztraceného syna* (Henri J. Nouwen), která trefně překládá do našeho současného života podobenství o marnotratném synu. Autor v textu propojuje toto podobenství s osobními zkušenostmi, které mu vyvstaly při rozjímavém pohledu na známý obraz od Rembrandta.

Zmíním se zde jen o jedné zajímavosti, která mě v knížce zaujala. A sice, že na obraze milosrdný otec objímá svého ztraceného syna dvěma různými rukama. Levá je silná mužská, pravá pak jemná ženská. Jedna ruka pevně drží a podpírá, druhá jakoby hýčká. Malíř tím bravurně vyjádřil teologickou skutečnost, že Bůh sám není ani muž, ani žena. „...Je stejně matkou i otcem. Podpírá i hladí. Potvrzuje i utěšuje. Je to skutečný Bůh, v němž je plně zastoupeno mužství i ženství, otcovství i mateřství.“

Bingo! V Bohu je tedy plnost mužství i ženství! A má to i konkrétní dopad pro náš život z víry a pro naši modlitbu. Nedávno jsem totiž s někým diskutoval o tom, že ženy se můžou vztahovat k Ježíši jaksi přirozeněji, jako ke svému mužskému protějšku, ke svému doplnění. Zatímco my muži to máme v tomto ohledu těžší. Muži jako svůj protipól vnímají ženu. Ale Ježíš se nevětil jako žena. Takže muži jsou o tento přirozený aspekt ve svém vztahování se k Bohu jaksi ochuzeni.

Bůh má v Bibli mnoho různých jmen a oslovení, protože vztah s ním je pro každého věc nanejvýš osobní a jedinečná. Začal jsem tedy přemýšlet, jak bych mohl v modlitbě oslovovat Boha, abych k němu nemluvil jen v mužském rodu, ale tak nějak i v ženském. Zkrátka abych více vnímal i jeho ženský rozměr, jakožto můj mužský protipól. Zkoušel jsem vymyslet nějaká různá ženská oslovení, ale řeknu vám, nebylo to ono... A tak jsem se modlil, aby mi v tomto ohledu on sám pomohl najít něco trefného.

Pár dní nato jsem se jednou ráno probudil a v uších mi zněla jedna známá melodie. Trochu mě to zaskočilo – byla to totiž písnička od (Karla) Gotta: „Lásko má“. A mně se rozsvítilo. Ano, Boha mohu oslovovat i „Lásko má“. Bible popisuje Boha mnoha obrazy: jako otce, matku, krále, záštitu, Pána, přítele, úkryt... A na několika místech je vztah s Bohem popisován i jako zamilovaný vztah, který se dovrší „svatbou“ (Zj 19,7).

Bože, Lásko má!

-ima-

Otcovo srdce

V únoru 2018 se nám naskytla příležitost k účasti na jednodenním semináři Otcovo srdce s Pavlem Strežem v Otrokovicích. Vydalo se nás na něj pět. Většinou pocházíme z tradičních křesťanských rodin, ale všichni jsme se už nějak snažili jít ve víře víc do hloubky. Všechno, co zde zaznělo, jsme už nějak slyšeli, ale...

Jak jsme ten den na semináři slyšeli, „cesta od hlavy k srdci je ta nejdlejší“... Tento den jsme všichni zakusili, že jsme skutečně Bohem milovaní... Víc o tom asi nelze napsat, je to jako se vším: Kdo to nezažil, nepochopí...

Moc nám pak leželo na srdci, aby to, co jsme na „Otcově srdci“ zažili my, mohli zakusit i lidé z naší farnosti. Proto jsme hned ihned po skončení zamířili za Pavlem Strežem s dotazem, co můžeme udělat pro to, aby takový seminář proběhl i v naší farnosti. Pavel nám řekl, že prvořadé je svolení kněze, zbytek už nějak doladíme.

Cestou domů jsme si připadali, jako bychom „objevili Ameriku“. Večer u nás byl zrovna farní ples, na který jsme ještě šli – a jak nám potom říkal náš otec Petr, neskutečně to z nás zářilo. Po překotných svědectvích nás

všech jsme získali jeho souhlas ještě též den. Začali jsme se za to modlit a hledat pro seminář vhodný datum, třeba v době postní – to v naší farnosti míváme pravidelně duchovní obnovy, na které chodí cca 80 lidí. Jenže Pavel Strežo neměl volno, jediné až koncem června, což bylo před prázdninami a navíc se u nás i v okolí konaly velké obecní akce. Náš kulturní dům, kde celodenní duchovní obnovy míváme, byl tedy plně obsazen. Všechno hrálo proti... Kde seminář udělat? A přijde vůbec někdo, když je to v tak nevhodný čas? Jak zaplatíme sál, cestu, jak zajistíme jídlo zúčastněným...? Bůh nám ale do srdce vložil velkou touhu seminář Otcovo srdce u nás uskutečnit.

S otcem Petrem jsme se domluvili, že nakonec využijeme kostel v sousední obci. Zařídili jsme tam i prostory pro výdej obědů,

kteří i přes tu velkou akci v obci byly volné, zajistili jsme dobrovolníky, plakátky a buď osobně, nebo přes našeho otce Petra v ohláškách jsme pozvali nejen naše farníky. Čekali jsme, co bude... A bylo: Přihlásilo se nám téměř sto lidí! A den předem nám volal kamarád, co zajišťoval obědy, že jsou zaplacené firmou, která je připravovala. V den konání semináře nám bylo oznámeno, že za prostory pro tým semináře také nemusíme platit. Sběrka při mši svaté byla určena na podporu týmu Otcova srdce a mohli jsme přispět částkou, kterou jsme nikdo z nás nečekal!

To byly viditelné zázraky ze zákulisí akce. O většině těch, které se odehrály v srdcích zúčastněných, ví jen Otec sám. Některá svědectví k nám doputovala, když se nám třeba až po půl roce svěřili nějací známí, že od semináře Otcova srdce to v jejich vzájemném vztahu pomalu krůček ke krůčku spěje k lepšímu; jiní nám sdělili „jen“ s minimem slov, že ten den byl pro ně opravdu silnou zkušeností...

V závěru jednodenního semináře jsme jen žasli, jak si touhu našeho spolčá Pán Bůh použil, jak se po všech stránkách oslavil. Zkrátka od února 2018 vnímáme věci, události, situace kolem nás tak nějak jinak... A už se snad tolik nebojíme nechat se použít, když nám Pán něco vloží na srdce.

**Petr a Šárka
Martinkovi z Lidečka**

*Naše spolčo (zleva): Petr, Petřík a Šárka Martinkovi,
Petr a Lenka Baklíkovi, Romana a Martin Hrabínovi.*

Přinášíme svědectví Lucy Nečasové z Brna, která je spolu s manželem Karlem jednou z klíčových postav nedávno vzniklé české pobočky Mary's Meals. Jak k tomu vlastně došlo?...

Ztracena ve vlastním životě...

Píše se datum 6. srpna roku 2008. Rozjímám, a tak trochu se hádám s Bohem. Mám za sebou několik těžkých let života, řekla bych doslova zničující období. Jsem již několik let ztracená a na dně. Je to jakýsi začarovaný kruh, nemohu se z něj vyhrabat... Velkou měrou jsem se do té bezvýchoďné situace dostala sama, nedobrymi rozhodnutími, a teď si nesu následky. Toho jsem si vědoma. Ale je to již k neunesení, mám pocit, že přede mnou je jen černo a můj život nemá žádný smysl. Nejsem to já, ztratila jsem se. Ztratila jsem se ve svém vlastním životě. A i mé pochybnosti o existenci Boha mají své opodstatnění. A tak Bohu říkám: „Bože, jestli opravdu jsi a vidíš mě, tak prostě něco udělej. Cokoliv. Já už dál nemůžu. Jsem na konci sil.“

Vlakové neštěstí

V tomto stavu jsem usedala o dva dny později do vlaku, bylo to 8. srpna 2008, kdy jsem se vracela opět po návštěvě rodičů do Prahy. Ten den pak plnil titulky snad všech médií. Byla jsem zvyklá sedávat v prvním vagónu. Toho dne, když jsem vystoupila po schodech na peron, jsem najednou měla pocit, že moje taška váží snad tunu. Tenkrát jsem se nad tím vůbec nepozastavila, proč by moje desetikilová taška měla být najednou tak těžká, ale automaticky jsem se zastavila u první lavičky a řekla si, že dneska nastoupím do vagonu, který u mě zastaví, abych tu těžkou tašku nemusela tahat. Nejeli jsme dlouho, když vlak projížděl Studénkou. Náhle se ozvala šílená rána, naše věci se

Vlakové neštěstí ve Studénce (2008)

rozletěly po celém vagónu a všichni jsme byli úplně vyhozeni ze sedaček. A pak ticho. Okamžitě jsem věděla, že se stalo něco „velkého“. Celé moje tělo se třásl, nebyla jsem schopná se vůbec pohnout. Po pár minutách jsem celá rozřesená vylezla z vlaku, abych se ještě rozřesenější vrátila pro svoje věci. Vlak totiž narazil v plné rychlosti do spadlého mostu a obrázek, který se mi venku naskytl, bych nepřála vidět nikomu. Spatřila jsem jen hromadu sutin, zraněné lidi, zmateně pobíhající lidi... Já jsem jen byla schopná zavolat mámě, aby pro mě přijela. V té chvíli už bylo slyšet šílené houkání sanitek a okolo se to začalo doslova hemžit lidmi.

Sled událostí v příštích hodinách se mi tak už slil do jakési mlhy. Bilance vlakového neštěstí ve Studénce byla dost tragická, přičemž v prvním a druhém vagónu to bylo nejhorší. Z médií jsem se pak dozvěděla, že celkem zemřelo 8 lidí a skoro 100 lidí bylo zraněno, mnoho z nich přišlo i o nohy nebo ruce, případně si po celý život ponosou následky jiných těžkých zranění a trauma. Pátý vagón, v němž jsem seděla i já, zůstal jako první celý na kolejích. Nikomu z nás se nic vážného nestalo (aspoň myslím), měli jsme jen nějaké modřiny a akutní šok.

„Začni znovu a jinak“

Ale při tom všem jsem byla schopná zcela jasně a zřetelně pocítit, že v události, která se seběhla, je pro mě i odpověď Boha na mé zoufalé volání, aby mě zachránil. Jeho ruka se ke mně natahovala se slovy: „Tady jsem! Začni znovu a jinak.“ A já byla neskonale vděčná za dar života. Ještě před několika minutami se mi chtělo fakt umřít. O to intenzivněji jsem si uvědomila, že žiji, a jak ráda! Byla jsem si jistá, že nová šance, kterou jsem dostala, je Boží dar. Řekla jsem si, že nesmím – nemohu! – tento dar promarnit. Jsem si též jistá, že určitou roli v tom sehrála moje milovaná babička, která byla tou

Lucy s rodinou

dobou již několik let po smrti. Byla velmi zbožná, takovým tím prostým a upřímným způsobem, a měla široké, otevřené srdce, do kterého se vešel celý svět. A kdykoli jsem jí svěřila nějaké trápení, vždycky mi odpověděla: „Budu se za Tebe modlit.“ Jednou jsem se jí zeptala: „Babičko, a kdo se bude za mě modlit, až tu nebudeš?“ Ona se tenkrát mile usmála a odpověděla mi: „Já se za Tebe budu ale modlit vždycky.“ Zajisté sehrála svou roli i v tento den.

Začala jsem si dávat život do pořádku, přišlo mnoho odpuštění. A především jsem prosila Boha, aby nějak zařídil, abych ho měla v životě už stále, protože ho potřebuji. A opravdu o to stojím. Neuměla jsem si představit jak, prostě jsem to odevzdala... Od té doby se událo mnoho věcí. Jedním z dalších znamení toho, že mi Bůh naslouchá, je i to, že jsem dnes vdaná za mého manžela Karla. Protože i díky němu má víra roste a jeho prostřednictvím a díky jeho životním hodnotám mám Boha neustále na zřeteli.

Stavíme dům, jen trochu jiný...

A dnes, kdy jsem součástí tak významného příběhu jako je Mary's Meals, jsem si zpětně uvědomila i další věc. Už tenkrát měl Bůh pro mne připravenou tuto misi, a protože jsem jej vroucně prosila o zásah v mém životě, ušetřil mě. Ano, z tohoto příběhu si odnáším důležité poselství: Jestliže upřímně pozvu Boha do svého srdce a do svého života, on zcela jistě přijde. A lepší životní scénář bych pro sebe nikdy nevymyslela.

Není to o tom, že teď už mám ve všem jasno. Pořád a často jsem na rozcestích a rozhoduji se znovu a znovu. Zkoušky přicházejí stále, Bůh mi nedává všechno zadarmo. Například

ještě před pár lety jsme měli s mým mužem úplně jiné plány, chtěli jsme stavět krásný velký dům. Ale zřejmě i díky tomu, že jsme začali naslouchat Duchu svatému ve svých srdcích, jsme na poslední chvíli stavbu odvolali (i když dva roky jsme neřešili prakticky nic jiného a už jsme měli vše potřebné vyřízené a oběhané). Namísto stavby nám vstoupilo do života Mary's Meals, takže jsme naše síly i našetřené finanční prostředky začali směřovat na podporu hnutí. Ale vlastně tím pořád stavíme dům, jen trochu jiný. Připojili jsme se k Magnusově budou, která sytí více než milion dětí.

Plní se mé dávné sny

V souvislosti s mým novým životním posláním si vzpomínám ještě na jeden zajímavý moment, který se udál zhruba před dvaceti lety. Přestěhovala jsem se tenkrát do Prahy a začala hledat práci. Velmi jsem se zajímala o nějaké místo u Člověka v tísní, protože jsem chtěla dělat něco takového. Ale bohužel, nabízený plat by sotva pokryl můj nájem, neměla bych na živobytí. Tenkrát jsem si řekla – kéž by mi bylo v mém životě někdy dopřáno, abych mohla pracovat v sociální oblasti a pomáhat lidem, a nebyla cele závislá na mém finančním příjmu. A já dnes mohu být denně součástí nádherných příběhů dětí, tolika malých i velkých skutků lásky! Vnímám dobrá srdce tolika lidí a přítomnost Božího Milosrdenství. Díky darům a požehnání, která s manželem dostáváme, se můžeme dnes oba dělit s těmi, kteří nic nemají, a spolu s mnoha skvělými dobrovolníky měnit lidské životy. Naprosto nás pohltila geniální myšlenka, kterou Bůh položil Magnusovi na srdce – poskytovat dětem to nejdůležitější pro jejich budoucnost – vzdělání – , a ještě jim u toho dát najíst!

Děkuji Bohu i dnes, po víc než deseti letech, že mi tenkrát v tom vlaku odpověděl...

Lucy Nečesalová z Brna

Milí přátelé,

často poslední dobou myslím na větu Tomáše kardinála Špidlíka: Věčnost vytvářejí vztahy, které nekončí.

Vybavuje se mi při mši, kdy v lavicích pozoruji bělovlasé hlavy mužů a žen, kteří se v našem kostele modlili, když jsme ještě dávno nebyli na světě, a věrně se tam modlí dodnes. Diskrétně vyšlapávají cestu těm mladším, těm, kteří k nám přicházejí, dozrávají a jednou se sami stanou oporou druhým. Myslím na ni, když pozoruji malé děti, které si během kázání trénují své první krůčky v uličkách mezi lavicemi a na nichž spočívají něžné pohledy těch starých. Myslím na ni při pohledu na ty všechny, kteří pracují ve farnostech a jejichž přítomnost bereme tak často za samozřejmou, na varhaníky, katechety a pastorační asistenty.

Zdá se mi, že církev především tvoří vztahy: vztah každého jednotlivce k Pánu Bohu, který utváří jeho nitro a ovlivňuje jeho život; vztahy, které rozvíjíme v rodinách i se svými přáteli, bratry a sestrami ve farnosti. Když přijímáme, i když dáváme. Zdá se mi také, že kvalitní a upřímné vztahy jsou tím, co jsme v naší církvi poslední dobou pořádně podcenili. Zabýváme se leccím, i leccím podstatným, ale nemohu se ubránit dojmu, že opomíjíme to nejdůležitější.

Chtěla bych vyjádřit svou vděčnost všem těm, kteří dobrovolně nebo za směšně nízkou odměnu dělají tu nejdůležitější práci, kněžím ve farnostech a pastoračním asistentům, kteří se pohybují v první linii. Pečují o staré a nemocné, vychovávají děti, vyučují další generace, odpovídají nově příchozím na otázky po smyslu života, nesou s mnohými jejich bolesti a tíži života.

Zdá se mi, že práce s lidmi, ta obyčejná každodenní námaha, skrz kterou mezi námi roste Boží království, je v posledních letech v naší církvi čím dál tím větší popelkou. A těm, kteří se jí věnují, se místo podpory a vděčnosti dostává mnoho hořkých pilulek. Výše mzdy jistě není důvodem, proč si naši pastorační asistenti svou práci vybírali. Rozhodnutí vedení pražské arcidiecéze přenést odpovědnost za jejich finanční ohodnocení na farnosti (kterým zároveň často nejsou ponechány prostředky na vlastní hospodaření), se jeví přinejmenším jako krátkozraké. Církev, společenství vztahů, rodina bratří a sester, tím sama sobě zasazuje ránu do živého. Místo podpory, porozumění a ocenění se tak našim bratřím a sestrám, kteří pracují v církvi obětavě pro druhé, dostává rány pod pás. Jen těžko si lze myslet, že tento krok nevytvoří nebo neprohloubí dojem rozdělení a pocit křivdy. Většinou se shodujeme, že práce s lidmi je důležitá a zásadní, ale zároveň je v naší společnosti obecně také nejméně finančně ohodnocená. Vypadá to, že i my v církvi sledujeme stejný trend.

Chtěla bych tedy Vám, kteří nesete ve farnostech tíhu námahy práce a péče o druhé, alespoň poděkovat. To, co darujeme ostatním, se neztrácí, ale naopak skrze velkorysost v lásce (a i skrz bolest) nese ovoce Božího království.

Pavlaína Bílková

- Chceme dát v Effatě prostor pastoračním asistentům, aby se podělili o radosti i strasti své práce. V příštím čísle vyjde svědectví o službě pastorační asistentky v jedné z pražských farností a pokud byste i vy chtěli napsat nějaké svědectví nebo vzkaz pro pastorační asistenty, budeme rádi, když nám napíšete do redakce.

JEŽÍŠŮV PŘÍCHOD – NA BOJIŠTĚ?

Hany Soryal

Nedávno jsem si celé dopoledne v centru Prahy povídala s tímto zajímavým týpkem. Delší dobu jsem o něm slýchala, ale nevěděla jsem, co si mám o něm myslet. Po osobním setkání mám silný pocit, že ačkoli přichází z úplně jiné kultury, má nám rozhodně co říct; troufnu si říci, že Pán ho k nám posílá, aby mu připravil cestu... Proto jsem Hanyho požádala o článek pro čtenáře Effathy. *Katka Lachmanová*

Už jste někdy přišli na návštěvu k přáteli a hned ve dveřích jste zaznamenali nepřijemné napětí mezi ním a jeho manželkou? Nevědomky jste vstoupili na válečné území. Přítel vám nabídne kávu nebo čaj, manželka neochotně připraví šálky a vy po celou dobu vnímáte, že by se atmosféra v místnosti dala krájet. Pak se přistihnete, jak sledujete čas a říkáte si, jak dlouho se dá ještě takové napětí snášet. Povzbuzení, radost a porozumění, které jste čekali, se nedostavily, a to kvůli neshodám v jejich rodině.

Stejně tak se zřejmě cítí Ježíš, když přichází do svého domu, do svého těla, těší se na setkání plné radosti, a místo toho se ocitá na bitevním poli. Nepřátelství mezi členy jeho vlastní rodiny podkopává i vztah s ním, po kterém tolik touží. Když se my v církvi mezi sebou hádáme, haštěříme a žijeme ve vzájemném neodpuštění, v zahořklosti a tvrdosti srdce, pak nejenže ničíme své vzájemné vztahy, ale nedaří se nám ani vytvořit atmosféru přívětivou pro našeho Krále. Možná k nám stejně přijde alespoň na krátkou návštěvu, ale nemůže zůstat...

S manželkou Jeannie máme šest dětí. Umíte si představit, že očekávání návštěvy u nás znamená pustit se do velkého úklidu. Každý musí přiložit ruku k dílu, abychom před příchodem přátel dali náš dům do pořádku. Uklízíme, vracíme vše na své místo, připravujeme občerstvení a děláme všechno pro to, abychom svá srdce připravili na radostné setkání s dlouho očekávanou návštěvou. Z úcty k přátelům chceme vytvořit prostředí plné lásky, radosti a srdečnosti. Chceme pro ně vytvořit místo, kam mohou přijít, a těšit se z jejich přítomnosti.

Úklid v Božím domě

My jsme Boží dům! Bůh touží přijít do svého domu na návštěvu, ale nejen to: chce v něm přebývat, zůstat a vytvářet si mezi námi svůj domov. V Žalmu 2 si Ježíš od Otce vyžádal

národy jakožto své dědictví. Česko a národy v něm žijící jsou tedy součástí Otcovy odpovědi na Ježíšovu prosbu. Musíme proto dát náš dům do pořádku, a připravit tak cestu našemu Králi, který přichází. Aby Bůh mohl nejen přijít, ale také zůstat, je mezi sourozenci v Kristově Těle nutné uzdravení a smíření. Bůh nebude přebývat uprostřed hádek a sporů mezi bratřími. Jako děti a spoludědicové Boží si musíme navzájem odpustit, pokorit se a mít ve vzájemné úctě krásu přítomnou v každém z nás. Usmíření neznamená, že se musíme na všem shodnout nebo vytvářet nějakou pseudo-jednotu, ale spíše společně hledat, po čem náš Král v našem národě touží, a dívat se jeden na druhého tak, jak nás vidí Pán. Boží dílo je podivuhodné a my máme tu výsadu, že můžeme jeden ve druhém tuto krásu objevovat a vzájemně se povzbuzovat v neustálém dorůstání do plnosti Krista, který je naší hlavou (srov. Ef 4,13).

„Je nový den!“

Zhruba před pěti lety mě Bůh vyzval, abych začal navazovat přátelství s nádhernými lidmi z Česka. Od té doby jsem měl tu čest seznámit se s úžasnými lidmi napříč celým národem. Před dvěma lety jsem pak měl sen, v němž byli čeští občané shromážděni v zasedací místnosti, stěžovali si svému vedení a vyjadřovali rozhořčení nad tím, co se v jejich národě nedaří. „Němci ovládají naši ekonomiku,“ „Naše vláda je plná korupce,“ „Jsme nejateističtější zemí v celé Evropě...“, a stížnosti nebraly konce. Ten v čele měl však na každou jejich stížnost překvapivě naprosto stejnou odpověď: „Je nový den!“ odpověděl pokaždé radostně, přičemž celou místnost naplnila nová naděje.

Uvědomil jsem si, že tím vůdcem byl sám Pán, Ježíš Kristus. A když jsem pochopil, že mi odhaluje své poselství o tom, že právě nad Českem vyhlašuje „nový den!“, zcela mě zaplavila jeho přítomnost a moc.

Nyní už několik let projíždím vaší zemi a sdílím toto poselství s českými přáteli. Více lidí již slyšelo o tomto mém snu, v mnoha srdcích jeho poselství našlo odezvu. Několik křesťanských vedoucích a osvědčených věřících se s námi podělilo o to, že i k nim Bůh promlouvá o tomto Novém dni v Česku. Bůh po celé zemi potvrzuje, že se nacházíme v „Božím příhodném čase“, v němž nás nechce pouze navštívit, ale chce také nový způsobem zůstat.

400 let po Bílé hoře

Ve světle 400 let, které uplynuly od bitvy na Bílé hoře, se nyní v dějinách České země jedná o velmi významné období, kdy Bůh mění směr a chce odstranit prokletí, které na zemi přivodila staletí plná zrady, svárů a rozbrojů. Podobně jako Bůh po 400 letech vysvobodil Izrael z otroctví, může nastat konec období duchovního zajetí a útlaku pro Česko a začátek období svobody a požehnání.

Z touhy po Novém dni v Česku vznikla během uplynulého roku jakási „národní rodina“, kterou tvoří lidé napříč generacemi z různých koutů země, jak katolíci,

tak evangelikálové. Tato národní rodina českých křesťanských vedoucích, kazatelů a přímluvců, těch, kteří milují Boha, společně ho hledají a ptají se ho, jak přinést do naší země proměnu. A Bůh nás krok za krokem vede a ukazuje nám, jak moc mu leží na srdci uzdravení celého národa.

Jako tělo Kristovo se ale musíme na příchod Krále připravit. V duchu 2. kapitoly Joela troubíme na polnici, že je čas se sejít, postavit se před Boha a přijmout jeho recept na uzdravení národa: „*Pokud se můj lid, který se nazývá mým jménem, pokoří a bude se modlit, hledat mou tvář a odvrátí se od svých zlých cest, pak je vyslyším z nebe a odpustím jejich hříchy a uzdravím jejich zemi*“ (2 Pa 7,14).

Jako Boží lid, ale též zástupci našeho národa máme za úkol přitisknout se k Pánovu srdci, naslouchat jeho hlasu a společně vykonat to, co nám říká. Tak pro něj připravíme cestu, aby mohl přijít a zůstat. Jak říká Ježíš: „*Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učíme si u něho přibýtek.*“ (Jan 14,23)

Česko, nastal den tvého navštívení!

Zveme všechny, kteří milují Boha,
aby se s námi shromáždili v Praze o víkendy 18. a 19. září 2020 (detaily příště – pozn. red.). Chceme se jako národ postavit před Boží Tvář, abychom společně hledali Boha; abychom ho uctivali a nechali se jím vést, aby tak mohl do Česka přinést proměnu a uzdravení. Kéž uděláme to, co můžeme a máme, aby byl tento národ hoden nazývat se Jeho dědictvím! Je nový den! On přichází, aby zůstal a nastolil nové obyčeje, vládu Božího Království ve vaší zemi, aby se mohla skutečně stát dědictvím našeho Pána Ježíše Krista.

Hany Soryal z USA
(původem z Egypta)

Společenství přímluvné modlitby v Praze u Sv. Voršily

Na podzim roku 2017 probíhal v Pastoračním středisku v Praze Sieversův seminář. Zúčastnilo se ho přes 100 lidí. Tým složený z laiků i kněží z celé Prahy vnímal po skončení semináře touhu dál se společně modlit a sloužit, a tak se scházíme dodnes...

Asi dvacet lidí, které pozvání oslovilo, se několikrát sešlo k modlitbě a v různých podobách dostali obraz o mohutné řece a o silném gejzíru vody. Z tohoto obrazu nám vysvitla naděje veliké milosti, nového vylití Ducha svatého a také volání k tomu, abychom přijali Boží obdarování.

Během společně stráveného času ve službě při semináři jsme zjistili, že kromě jiného nás spojuje touha modlit se a přimlouvat za lidi kolem nás, za naši církev a zemi.

Od té doby se scházíme každých 14 dní u sester voršilek na Národní třídě v Praze, které nám daly k dispozici své prostory (a nejen to, některé se našeho společenství pravidelně účastní).

Přímluvné modlitby u Voršily

Naše společenství začalo příležitostně sloužit na různých akcích, ale hledali jsme způsob, jak přímluvnou modlitbu nabízet pravidelně. A tak vznikla akce pro veřejnost s interním názvem PŘÍMO, která se nabízí v kostele sv. Voršily.

Večer přímluvné modlitby pro veřejnost pořádáme zhruba každé dva měsíce. Informace o termínech mohou zájemci najít na stránkách modlitba.eu, kde mají také možnost požádat o modlitbu, pokud se setkání nemožnou účastnit osobně.

Program začíná společnými chválami, následuje adorace, při které modlitební dvojice z našeho společenství nabízejí přímluvnou modlitbu. Společně s tím, kdo k nám přichází, předkládáme v modlitbě Bohu všechny těžkosti a bolesti s důvěrou, že Bůh má řešení, že nás chce uzdravovat.

V průběhu adorace lidé mohou využít možnosti svátosti smíření, vybrat si úryvek z Písma, nebo napsat Bohu dopis. Setkání končí krátkými chválami a eucharistickým požehnáním.

Nejbližší termíny našich přímluvných večerů u sv. Voršily budou 19.2., 15.4. a 17.6. 2020, vždy od 19 hod. Všichni z Prahy a okolí jsou srdečně zváni.

Z ohlasů členů společenství

- **Sr. Anděla:** *Vnímám, že rostu v modlitbě chval, mám radost z velké ochoty společně sloužit. Když potkávám lidi, za které jsme se modlili, je mezi námi jakési hlubší pouto v Pánu.*
- **Maruška:** *Společenství je moje druhá rodina, lidí, kterým důvěřuji, kteří se mnou nesou v modlitbě, co je v mém životě a v životech mých blízkých těžké, kteří dokáží povzbudit, kteří se nechávají vést Duchem svatým. A On působí...*
- **Sr. Marie-Anna:** *Děkuji Pánu za naše společenství, je to Jeho DAR. Skrze obdarování, která jsme dostali ke službě, chceme šířit Jeho Království a ukazovat Jeho Tvář plnou soucitu a milosrdenství.*

Veronika Filipová

Víkend chval

Kdy: 31. 1.–2. 2. 2020

Kde: Velehrad

Web: vecerychval.cz

Škola uctívání

Kdy: 6 víkendů od ledna do června 2020

Kde: Pardubice

Web: ceskestudny.cz/skola-uctivani/

Křesťanská konference (KMS)

Kdy: 4.–6. 7. 2020

Kde: Praha.

Katolická charismatická konference 2020

Kdy: 8.–12. 7. 2020

Kde: Výstaviště BVV v Brně

Pozvání přijali:

Otto Neubauer z Vídně,
mj. zakladatel Noci kostelů,
a **Chiara Amirante z Itálie**,
z komunity Nuovi Orizzonti.
Program a přihlašování bude
od března na www.cho.cz.

JUMP 2020 – tábor pro mládež

JUMP ML (15–18 let) 26. 7.–1. 8. 2020

JUMP XL (18–23 let) 3. 8.–9. 8. 2020

Kde: Kostelní Vydří

Přihlašování na webu jump.cho.cz, a to
pouze v týdnu **12.–19. 2. 2020** (z přihlášek
se losuje 140 účastníků pro každý běh).

ENTERjunior (13–15 let)

Kdy: 19.–25. 7. 2020

Kde: Diecézní centrum života mládeže Ktiš
web: entercamp.cz, přihlašování 1. 3. 2020
od 20 hodin.

ENTERcamp (16–23 let)

Kdy: 27. 7.–2. 8. 2020

Kde: Diecézní centrum

života mládeže Ktiš

web: entercamp.cz, přihlašování 1. 3. 2020
od 20 hodin.

Festival UNITED

Kdy: 20.–22. 8. 2020

Kde: Vsetín

Multižánrový křesťanský festival (nejen)
pro mladé z různých denominací.
Chválové a jiné kapely, tanec, hudba,
sport, dobré filmy, semináře, atd.

Komunita BLAHOSLAVENSTVÍ

Dolany u Olomouce 24, 783 16

Web: www.blahoslavenstvi.cz

E-mail: akce@blahoslavenstvi.cz

Místem konání akcí (není-li uvedeno jinak)
je sídlo Komunity v Dolanech u Olomouce
Doporučený příspěvek pro účastníky je 450–
500 Kč na den.

Pecka

Kdy: 31. 1.–2. 2. 2020

Víkend pro mladé od 14 do 19 let

Rekolekce pro muže

„Blaze muži, který důvěřuje Hospodinu“

Kdy: 13.–16. 2. 2020

Přednáší P. Vojtěch Koukal.

Postní rekolekce

Boží „ANO“ našemu životu

Kdy: 12.–15. 3. 2020

Kde: Velehrad

Přednáší s. Veronika K. Barátová.

Formace o přímluvné modlitbě

Kdy: 24.–26. 4. 2020

Pro začínající přímluvce.

Příběh jedné ženy

Kdy: 14.–17. 5. 2020

Duchovní obnova
s biblickými tanci pro ženy.

Setkání „Open heaven“

Kdy: 23.–26. 7. 2020

Pro mladé od 19 do 35 let.

Dolancamp

Kdy: 2.–9. 8. 2020

Tábor pro mladé od 15 do 18 let

Exercicie pro všechny

„Staň se požehnaním!“

Kdy: 16.–22. 8. 2020

Kde: olomoucký seminář
Přednáší Jo Croissant z Francie

Komunita CHEMIN NEUF

Školní 1, Tuchoměřice, 252 67,
tel. 220 199 441,

E-mail: sekretariat@chemin-neuf.cz,

Místem konání akcí je klášter
v Tuchoměřicích u Prahy,
více info na www.chemin-neuf.cz.

Mužská a ženská spiritualita

Kdy: 8.–9. 2. 2020

Víkend pro mladé 14–18 let.

Víkend pro mladé 18–30 let

Kdy: 21.–23. 2. 2020

Duchovní cvičení v tichu podle sv. Ignáce

Kdy: 8.–15. 3. 2020

Víkend pro mladé 18–30 let.

Velikonoce s komunitou

Kdy: 9.–12. 4. 2020

Pro mládež 14–30 let.

Víkend pro páry (i rodiny s dětmi)

Kdy: 25.–26. 4. 2020

Kde: Litomyšl

Víkend pro mladé 18–30 let.

Komunita EMMANUEL

Římskokatolický farní úřad u sv. Tomáše,
Lidická 24, 602 00 Brno

www.emmanuel.cz,

email: mladi@emmanuel.cz

„On je živý“ (Slovensko)

Kdy: 7.–9. 2. 2020

Kde: Trenčín, autobusem z Brna
25. mezinárodní setkání (nejen) pro mladé.
Chvály, impulzy, workshopy, adorace,
mše sv. **Přihlašování:** mladi.emmanuel.cz
(www.onjezivvy.sk)

Velikonoce v Altöttingu

Kdy: 9.–13. 4. 2020

Kde: poutní místo Altötting v Bavorsku,
autobusem z Brna. Čas v tichu, modlitbě,
společenství a oslava vzkříšení našeho Pána
s mladými z mnoha zemí. Více na webu:
emmanuel-ostertage.de.

Přihlašování: mladi.emmanuel.cz.

Chodíme spolu – a co dál?

Kdy: 1.–2. 2. 2020 nebo 28.–29. 3. 2020.

Kde: Lidická 24, Brno

Víkend pro páry uvažující o uzavření
manželství. Více: emmanuel.cz/snoubenci.

Večery pro dva

Kdy: středy 15. 1.; 29. 1.; 12. 2.; 14. 3.; 18.
3. 2020.

Kde: Restaurace a vinárna Baroko, Brno.

Otevřená setkání pro páry, zaměřená na
podporu a rozvoj vztahu. Každé setkání se
zabývá jedním z témat spjatých s partnerským
životem a poskytuje prostor k rozhovoru. Web:
emmanuel.cz/vecery-pro-dva.

Osamělý rodič

Kdy: 29. 2.–1. 3. 2020, 4.–5. 4. 2020,
25.–26. 4. 2020

Kde: Lidická 24, Brno

Tři víkendy (duchovní cvičení) pro osamělé
rodiče. Určeno pro rozvedené, ovdovělé
a samoživitele/ky.

Web: emmanuel.cz/osamely-rodic

Obraz Božího narození v betlémské bazilice

Effatha magazín
PRO KATOLICKOU CHARISMATICKOU OBNOVU

ADRESA REDAKCE:

Charismatická obnova, z.s.
Národní 8, 110 00 Praha 1
E-mail: effatha@cho.cz

WEBOVÉ STRÁNKY KCHO

Info o akcích, texty, fotogalerie apod.
www.cho.cz

Finanční příspěvky: Časopis vychází jen díky příspěvkům čtenářů. **Náklady** na 1 ročník (tj. 3 čísla Effathy), výrobu i distribuci činí cca 150 Kč. **Platbu** lze provést převodem na účet 450718001/5500, var. symbol 101, nebo u stolku Effathy na Konferenci 2020 v Brně.

KOORDINÁTOR KCHO v ČR

Kateřina Lachmanová
Národní 8, 110 00 Praha 1
E-mail: koordinator@cho.cz

Pozvání na poutní cesty do Izraele

„tak trochu jinak...“

Půjdem spolu (nejen) do Betléma?

I v předvánočním čase zveme na duchovní poutní cesty do Izraele. Tak jako v předchozích letech (a předchozích číslech Effathy) zde přinášíme nabídku cest, které organizujeme ve spolupráci s Katolickou charismatickou obnovou. Jen malá „reklama“ pro ty, co nás ještě neznají. Naším cílem není pořádat zájezdy a turisticky proběhnout vše, co je v Izraeli k vidění. Naším cílem je dát možnost zažít Svatou zemi jako místo, kde se Bůh zásadním způsobem dotkl a stále dotýká lidských životů. Každé setkání vyžaduje čas a vhodné podmínky. Proto je každá cesta prostoupena duchovním programem a je zde čas na modlitbu a ztišení, na zažití daného místa. Ale samozřejmě i čas pro poznání památek a běžného života.

CK Křížek a KCHO společně zvou v roce 2020 na tyto duchovní cesty, určené především pro příznivce KCHO:

23. 02.–01. 03. 2020 / Novozákonní cesta

Cena cesty 33.990 Kč

za duchovního doprovodu Kateřiny Lachmanové a P. Karla Matloka, MIC.

Z pouště starozákonních proroků přes Betlém a Galileu dorazíme v pátek odpoledne do Jeruzaléma, abychom na místě prožili své osobní Velikonoce. (Až na výjimky autobusem).

15. 03.–22. 03. 2020 / Pěšky do Jeruzaléma

Cena cesty 34.990 Kč

za duchovního doprovodu Kateřiny Lachmanové a P. Bogdana Stepiena, OSPPE.

Pěší putování Judskými horami a Judskou pouští, jehož cílem je svaté město – Jeruzalém. Tato cesta nabízí jedinečnou možnost zažívat biblickou krajinu a nechat na sebe působit Boží slovo. Délka denních tras kolem 20 km. Terén spíše obtížnější.

22. 03.–30. 03. 2020 / Starozákonní cesta

Cena cesty 36.610 Kč

za duchovního doprovodu P. Michaela Špilara.

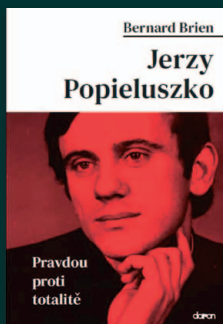
Po stopách zaslíbení daných Izraeli. Od Abraháma a Mojžíše, přes královský Jeruzalém do krajiny proroků. Putování završíme v Galilei, která je pro křesťany symbolem naplnění Božího zaslíbení Mesíáše. (Až na výjimky autobusem).

01. 11.–08. 11. 2020 / Pěšky do Jeruzaléma

za duchovního doprovodu Kateřiny Lachmanové a P. Pavla Šenkyříka.

Cena ještě není zalkulována.

Více informací, ohlasy účastníků a přihlášky na www.ckkrizek.cz

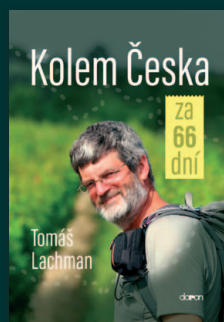
Bernard Brien
Jerzy Popieluszko
Pravidou proti totalitě
Doron
108 str., 189 Kč

Vojtěch Kodet
Nedělní promluvy A
Doron
160 str., 229 Kč

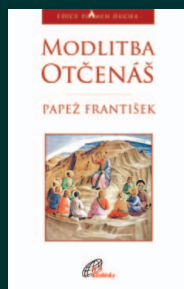
Renzo Allegri
Zázraky otce Pia
Doron
300 str., 349 Kč

Tomáš Lachman
Kolem Česka za 66 dní
Doron
176 str., 249 Kč

Sherry Weaver Smithová
Vlk a štít
Dobrodružný příběh se odehrává v Irsku, v době, kdy žil svatý Patrik. A právě s ním se setkává jedenáctiletý chlapec Kieran, který se stará o osiřelé vlčí mládě.
Paulínky
159 str., 185 Kč

Papež František
Modlitba Otčenáš
Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu synové a dcery Otce. A právě ve světle této víry se nám modlitba Páně rozzáří všemi barvami.
Paulínky
80 str., 135 Kč

Jacques Mourad
Mnich v zajetí islamistů
Poutavé svědectví otce Jacquese Mourada, který prožil téměř pět měsíců v zajetí islamistů. Ve Francii je kniha bestseller.
Paulínky
215 str., 259 Kč

Jacques Philippe
9 dní modliteb za vnitřní pokoj
Paulínky
80 str., 95 Kč